

MAZIE BĒDU LAIKI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mt 7:5; Ef 1:7; Fil 2:4–8; Ef 4:26, 27; Jk 1:19, 20; Kol 3:19; Mt 7:12.

ATMIŅAS PANTS:

“Dusmojoties neapgrēkojieties! Lai saule nenoriet, jums dusmojoties” (Ef 4:26).

Pat vislabākās mājas piedzīvos cīņas laikus, konfliktu laikus. Tas ir tikai viens no dzīves faktiem kritušā pasaulē. Vienkāršas lietas, piemēram, kam jāiznes atkritumi, vai pusaudze ir izpildījusi mājasdarbus un vai dēls ir izpildījis savus pienākumus, ir apgrūtināši, bet tās ir relatīvi mazas problēmas, kas parasti var tikt diezgan viegli atrisinātas. Taču citas lietas draud izjaukt ģimenes dzīvi. Vīramāte, kuras vardarbība un manipulācijas draud iznīcināt sievietes laulību un veselību, tēvs ar garīgu slimību, kas ļaunprātīgi izmanto savus bērnus, dēls, kas atmet visu savu reliģisko audzināšanu, lai nodotos vieglprātīgam dzīvesveidam un gadījuma rakstura sakariem, vai arī meita, kas kļūst atkarīga no kaitīgām vielām.

Jaunajā Derībā mums atkārtoti ir piekudināts mīlēt citam citu (Jņ 13:34, Rm 12:10), dzīvot mierā un saskaņā citam ar citu (Rm 15:5, Ebr 12:14), būt pacietīgiem, laipniem un labsirdīgiem citam pret citu (1kor 13:4), uzskatīt citus augstākus par sevi (Fil 2:3) un nest citam cita nastas (Ef 4:2). Protams, to visu ir vieglāk pateikt, nekā izdarīt, pat ar mūsu pašu ģimenes locekļiem. Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažus veidus, kā palīdzēt remdēt mazos bēdu laikus, īpaši ģimēnē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. jūnijā.

Konflikts

Izlasi Mt 7:5 un Sak 19:11. Kādi divi svarīgi principi var palīdzēt mums izvairīties no konflikta ar citiem? _____

Sakāmvārdu autors ir veicis ļoti vērīgu novērojumu: “Kā ūdeni palaist, ir strīdu sākt – pirms ķilda vaļā, aizdari slūžas!” (Sak 17:14). Konflikta, kas reiz ir sācies, var būt ārkārtīgi grūti pārtraukt. Saskaņā ar Rm 14:19 mēs varam novērst konfliktu ar šīm divām lietām: ar dzīšanos pēc miera un pēc tā, lai varētu celt citam citu. Cik daudz svarīgāki ir šie principi, lai ģimene būtu saskaņā?

Reizēm, kad tu atzīsti savu atbildību konfliktā, tas var palīdzēt otrai pusei atmaigt. Atkāpies soli atpakaļ un padomā, vai ciņa vispār ir tā vērtā. Sakāmvārdi apliecina: “Kam saprašana, tas apvalda dusmas, cēls tas, kurš piedod pārkāpumu” (Sak 19:11). Vienlaikus pārdomājiet, kādu pārmaiņu tas ienesīs jūsu dzīvē trijās dienās. Vēl labāk – kāda ietekme tam būs pēc pieciem vai desmit gadiem? Cik daudz laulību, piemēram, ir piedzīvojušas grūtus laikus tādu jautājumu dēļ, kas tagad liekas tik banāli?

Tā vietā, lai jautu konfliktam ilgstoši tevi izsmelt, runājot ar otru cilvēku, dzīvesbiedru, bērnu, draugu, kolēģi, vajadzētu definēt problēmu vai sarunas galveno jautājumu, lai nenovirzītos no tiešās tēmas. Konflikts bieži pasliktinās, ja jautājums, par ko tas ir sācies, pāriet dusmīgos vārdos. Vienlaikus klāt tiek piemesti pagātnes strīdu jautājumi vai pagātnes ievainojumi (tas var būt nāvējoši, īpaši laulībai). Viens veids, kā labāk un maigāk sākt diskusiju, ir apstiprināt jūsu attiecības. Ļaujiet otram cilvēkam zināt, ka jūs dziļi rūpējaties par viņu un par jūsu attiecībām. Kad esat apliecinājuši savas pozitīvās jūtas, jūs varat pāriet pie aktuālā jautājuma. Tomēr uzmanieties, lai nelietotu vārdu “bet”. Ja jūs pasakāt pozitīvu domu, tad tai sekojošais “bet” noliedz to, ko jūs iepriekš teicāt. Kad esat dalījušies savās jūtās, ieklausieties otra cilvēka skatījumā, pārdomājiet, ko otrs ir teicis, un tikai tad ierosiniet risinājumu, kas ņem vērā ikviena vislabākās intereses (Fil 2:4, 5).

Padomā par dažiem konfliktiem, kas tagad šķiet tik muļķīgi un bezjēdzīgi. Ko tu vari mācīties no šiem piedzīvojumiem, kas varētu palīdzēt novērst līdzīgu gadījumu atkārtosanos nākotnē, vismaz no tavas puses? _____

Daži principi laulībai

Laulība līdzīgi sabbatam ir Dieva dāvana cilvēcei, kas tika dota Ēdenē. Kā septītās dienas adventisti mēs zinām, ko ir izdarījis dvēseļu ienaidnieks un ko viņš vēl joprojām dara, lai sabojātu gan sabbatu, gan laulību. Pat vislabākās laulības reizēm piedzīvo konfliktus.

Šie principi var palīdzēt pāriem tikt galā ar šīm problēmām.

Izlasi Ef 1:7. Kāds svarīgs princips šeit ir atrodams, kam vajadzētu būt daļai no jebkuras laulības? _____

Tev ir jāmācās piedot, īpaši tad, kad dzīvesdraugs to nav pelnījis. Ikviens var piedot tam, kas ir pelnījis: to patiesībā nemaz nevar saukt par piedošanu. Patiesa piedošana piedod tiem, kam piedošana nepienākas; kā Kungs piedod mums caur Kristu. Mums ir jādara līdzīgi. Citādi mūsu laulības, ja arī tās izdzīvos (kas ir maz ticams), liksies kā šķīstītava.

Izlasi Rm 3:23. Kāds vēl svarīgs princips šeit ir atrodams? _____

Jums jāpieņem, ka esat apprecējušies ar grēcinieku, ar būtņi, kas ir kaut kādā mērā sabojāta emocionāli, fiziski un garīgi. Pierodiet pie tā. Pieņemiet savu dzīvesdrauga kļūdas. Lūdziet, lai Dievs jums palīdz. Jums varbūt ir jādzīvo ar šī kļūdām, bet jums nav jābūt apsēstiem ar tām. Ja jūs tā darīsiet, tās jūs apēdīs dzīvus. Svētais un pilnīgais Dievs Kristū pieņem mūs tādus, kādi mēs esam: jums, kas neesat ne svēti, ne pilnīgi, ir jādara tas pats ar savu dzīvesdraugu.

Izlasi Fil 2:4–8. Kādu svarīgu principu mēs varam izmantot, kas palīdzēs mums ne tikai laulībā, bet visās iespējamajās sarežģītajās attiecībās? _____

Dusmu loma konfliktā

Kurš gan kādā brīdī nav piedzīvojis dusmas? To grūtāku padara tas, ka dusmas ir vērstas pret ģimenes locekli. Kopā ar atteikšanos piedot dusmas var pārvērsties par indi, kas dos vaļu lielām sāpēm un ciešanām mājās, ģimenē un attiecībās kopumā.

Izlasi Ed 4:26, 27 un Māc 7:9. Kā mēs varam līdzsvarot savu izpratni par dusmām kā par emociju un dusmām kā grēku? Kāda ir atšķirība? _____

Ko Jēkabs pasaka Jk 1:19, 20? Kā mums vajadzētu to attiecināt uz visām reizēm, kad tas iespējams, bet īpaši tad, kad mums ir jārisina problēmas ar ģimenes locekļiem, kuru darbi, attieksme un vārdi padara mūs dusmīgus? _____

Ja tu dusmojies par kaut ko, tad tā vietā, lai ļautu dusmām kā tumšam mākonim lidināties pār tavu dzīvi, pārvērt to par kaut ko pozitīvu. Lūdz par tiem, kas tevi ievaino vai ļaunprātīgi izmanto, piedod viņiem un kļūsti viņiem par svētību. Varbūt sākumā tas nebūs viegli, bet, ja tu pieņemsi lēmumu un turēties pie tā, Dievs parūpēsies par pārējo.

Reizēm dusmu sakne ir mājas, kurās esam uzauguši. Dusmīgi cilvēki bieži nāk no dusmīgām ģimenēm, jo viņi ir mācījušies no ģimenes locekļu parauga un turpina tādu pašu uzvedību, visbeidzot nododot to saviem bērniem. Reizēm dusmas var būt neapmierinātu vajadzību vai greizsirdības rezultāts, kā tas bija Kaina gadījumā, kas noveda pie brāļa slepkavības.

Jums var būt pietiekams iemesls būt dusmīgiem, bet neizmantojiet to kā attaisnojumu, lai tādi paliktu. Nenoliedziet to un necentieties to attaisnot. Tā vietā lūdziet Dievu pēc palīdzības, lai tiktu ar to galā pozitīvā veidā. Apustulis Pāvils dod mums labu padomu: "Neļauj ļaunumam sevi uzvarēt, bet uzvari ļaunu ar labu" (Rm 12:21).

Mums visiem ir lietas, kas mūs padara dusmīgus, pat līdz sāpēm. Un dažos gadījumos šīs dusmas pat ir pamatotas. Jautājums ir, kā mēs varam Dieva spēkā neļaut, lai dusmas padarītu mūs un citus, kas ir ap mums, nelaimīgus? _____

Konflikts, vardarbība, vara un kontrole

Reizēm neatrisināts konflikts un dusmas var attīstīties ļoti negatīvā, destruktīvā dinamikā, pat vardarbīgās attiecībās. Vardarbība var ieņemt neskaitāmas formas – tā var būt fiziska, vārdiska, emocionāla, psiholoģiska, seksuāla utt. Bet jebkura veida vardarbība ir pretēja Dieva valstības galvenajam principam – nesavtīgai mīlestībai.

Kādas svarīgas mācības par attiecībām ir atrodamas 1Jņ 4:7, 8 un Kol 3:19? _____

“Jūs, vīri, mīliet savas sievas un neesiet skarbi pret viņām” (Kol 3:19). Vārds “skarbi” oriģinālajā grieķu valodā attiecas uz to, ka kāds ir dusmīgs vai skarbs pret partneri, radot pastāvīgas sāpes, spēcīgu naidīgumu un nepatikas izpausmes pret otru. Pāvils ļoti skaidri pasaka, ka dzīvesdraugs nedrīkst būt naidīgs vai vardarbīgs. Emocionāla, seksuāla un fiziska vardarbība nav pieņemama uzvedība kristīgam vīram un partnerim. Tā vietā pieņemama ir mīlestība pret dzīvesdraugu. Pāvils arī skaidri atklāj, ka mīlestība ir pacietīga un laipna un ka mīlestība nav skaudīga, tā nelielās, tā nav lepna, tā nav rupja, tā nemeklē savu labumu, to nevar viegli sadusmot, tā netaisa sarakstu ar kļūdām, tā nepriecājas par ļauno, bet priecājas par patiesību. Mīlestība vienmēr aizsargā, vienmēr uzticas, vienmēr cer un ir neatlaidīga. Neviena no mīlestības īpašībām pat no attāluma neatbalsta un neacceptē nekāda veida vardarbību.

Veselīgas attiecības ir tās, kurās abi partneri jūtas pasargāti un droši, kurās dusmas tiek vadītas veselīgā veidā un kurās kalpošana cits citam ir norma. Bieži vardarbības upuri jūtas vainīgi, it kā viņi būtu atbildīgi par to, ka ir izprovocējuši savu pāridarītāju, vai it kā viņi kaut kādā veidā ir pelnījuši vardarbību, ko viņi piedzīvo. Varmākas var būt diezgan kontrolējoši un bieži vien prasmīgi, liekot saviem upuriem justies laimīgiem. Patiesība ir, ka neviens nav pelnījis vardarbību no kāda cita, un varmākas ir atbildīgi par savu izvēli un rīcību. Labā vēsts ir, ka Bībele vardarbības upuriem piedāvā mierinājumu, nevis vainas sajūtu. Dažās situācijās, kurās problēma kļūst nevadāma, nevajadzētu baidīties meklēt palīdzību ārpusē.

Cik žēl, ka dažas kultūras atbalsta vardarbību pret sievietēm. Kāpēc nevienam kristietim nekad nevajadzētu iekrist šāda veida uzvedībā, neskatoties uz to, ko pieļauj kultūra?

Piedošana un miers

“Visu, ko jūs gribat, lai cilvēki jums dara, tāpat dariet arī jūs viņiem. Tā ir bauslība un pravieši” (Mt 7:12). Padomā par savu pieredzi gan ģimenē, gan ārpus tās, kur tev ir nepieciešams attiecināt šo principu. Uzraksti, kas tās varētu būt par reizēm, un nosaki, kā tu ticībā to vari izdarīt.

Ebreju vēstules autors dod padomu: “Meklējiet mieru ar visiem un svētumu, bez kura neviens Kungu neredzēs” (Ebr 12:14). Pat tad, ja esam spēruši visus nepieciešamos soļus, daži cilvēki, kas mūs ir ievainojuši, tik un tā neieklausās un nemainās. Varbūt kāds atvainojas, bet citi neatvainojas. Jebkurā gadījumā tas mums nāk par labu, īpaši ja tas ir ģimenes loceklis, ja mēs ejam piedošanas ceļu, par ko runājām iepriekš.

Patiesībā piedošana ir konflikta būtiska risināšanas daļa, īpaši ģimenē. Ja cilvēks grēko pret mums, Dieva ienaidniekam patīk uzcelt sienu starp mums un šo cilvēku, akmeni uz ceļa, kas neļauj mums mīlēt šo cilvēku tā, kā Kristus mūs mīlēja. Piedošana ir izvēle, ko mēs izdarām, lai apietu šo akmeni.

“Mums nav piedots tāpēc, ka mēs piedodam, bet kā mēs piedodam. Visas piedošanas pamats ir atrodams nepelnītā Dieva mīlestībā, bet ar savu attieksmi pret citiem mēs parādām, vai mēs šo mīlestību esam padarījuši par savu. Tāpēc Kristus saka: “Ar kādu tiesu jūs tiesājat, ar tādu jūs tiksiet tiesāti” (Mt 7:2).” (Elena Vaita “Kristus līdzības”, 251. lpp.)

Toties ja mēs esam tie, kas ir vainīgi, mums ir jācenšas atjaunot salauztās attiecības ar otru cilvēku, kas varbūt ietver to, ka mēs dodamies pie šī cilvēka un pastāstām viņam, ka mēs nožēlojam to, ko esam darījuši, un lūdzam viņu piedošanu. Tāpēc Jēzus teica: “Tādēļ, kad tu atnes savu upurdāvanu pie altāra un tur atceries, ka tavam brālim ir kaut kas pret tevi, tad atstāj savu upurdāvanu altāra priekšā, ej un izlīgsti vispirms ar savu brāli un tad pienes savu upurdāvanu” (Mt 5:23, 24). Ir jauki, ja kāds, kas mūs ir ievainojis, atvainojas un lūdz piedošanu. Ir jauki arī tas, ja mēs par otru rūpējamies tādā pašā veidā.

Kā domāšana par to, kas tev ir vajadzīgs, lai saņemtu piedošanu, palīdz tev mācīties piedot citiem?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Bieži vien vecāki nav vienoti savā ģimenes pārvaldē. Tēvs, kas maz ir kopā ar bērniem, nezina par viņu noskaņojuma īpatnībām un temperamentu, ir skarbs un bargs. Viņš nekontrolē savas emocijas, bet norāda uz bērnu kļūdām dusmās. Bērns to zina, un tā vietā, lai pakļautos, sods piepilda viņu ar dusmām. Māte vienu reizi pieļauj pārkāpumus, par ko nākamajā reizē viņa smagi soda. Bērni nekad nezina, ko sagaidīt, un ir kārdināti pārbaudīt, cik tālu viņi varēs pārkāpt, netiekot sodīti. Tādējādi tiek sētas ļaunas sēklas, kas uzdīgst un nes augļus.” (Elena Vaita “Adventistu māja”, 314., 315. lpp.)

“Mājām ir jābūt visšķīstāko un paceļošāko jūtu centram. Mieru, saskaņu, pieķeršanos un laimi vajadzētu neatlaidīgi izkopt katru dienu, līdz šīs dārgās lietas mājo to sirdīs, kas veido ģimeni. Mīlestības augs ir rūpīgi jākopj, citādi tas mirs. Ir jāizkopj katrs labs princips, ja mēs gribam, lai tas uzplaukst dvēselē. Tas, ko sātans iedēsta sirdī, – skaudība, greizsirdība, ļauni pieņēmumi, ļauna runāšana, nepacietība, aizspriedumi, savtība, alkatība un uzpūtība – ir jāizravē. Ja šīm ļaunajām lietām ļauj palikt dvēselē, tās nesīs augļus, kas samaitās daudzus. Ak, cik daudzi attīsta indīgos augus, kas nogalina dārgos mīlestības augļus un apgāna dvēseli!” (195., 196. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi šo citātu no raksta par laulību. “Mums augstais priesteris nav tāds, kas nevar just līdzīgu mūsu nespēkam, viņš, tāpat kā mēs, ir visādi kārdināts, bet viņš ir bez grēka” (Ebr 4:15). Kā Kristus ielika Sevi mūsu situācijā, lai labāk savienotos ar mums, tieši tāpat mums vajadzētu to pašu darīt ar savu laulības partneri. Mēģiniet uz katru doto situāciju vai krīzi paskatīties ne tikai paši no savas, bet arī no jūsu dzīvesdrauga perspektīvas. Ieraugiet, kā otrs cilvēks izprot situāciju, kā tā ietekmē viņu un kāpēc dzīvesdraugs jūtas tieši tā. Šis princips var atrisināt grūtas situācijas. Kādos veidos mēs varam attiecināt šo principu uz visiem iespējamajiem potenciālajiem konfliktiem ar citiem?

2. Grupā pārrunājiet jautājumu: “Vai dusmas vienmēr ir grēks?” Pamatojiet savas domas.